

היימי מסוכן מרעב. ומרעבון יוכל אדם למסד
דבר שום מאכל בפרומה ומקח קטנים הוא ובקל
מקח. לכן בעד הלחם ועדשים שאכלתי הלחם
לך כמה שתרצה. אבל הבטורה לא אחמר לך
בעד מקח קטן כזה. אמנם עשו לאי אח"כ
לא הסתלק כלל ואדרבה אף חשב פסחא המעט
את יעקב. והבטורה לא יתם שום צעיון אף
הפרומה לחם ומעט עדשים שנתן לו.

ח"ש ויאכל וישת וס' שבע ויקם משם מעל
הבולחן וילך בבית הנה והנה וס' לו זמן
לחזור בו. ומ"מ לא הסתלק כלל ולא דבר
מאומה על יעקב ויבן עשו את הבטורה יתם
באי' אללו ושמה על שלקחה יעקב ממנו. ואי
זה שער מכירה גמורה נכתב בתורה להודיע
לכל העולם דמכירה גמורה היתה ואין בה שום
טענה לא טענת אונס ולא טענת חוסר ולא
טענת רמאות. כי אף דאנוס ה"י כמ"ס כי ע"פ
אנכי למס ה"י מבזה אותה כדבר המאוס. אלא
בזוהי דמרטוט הקוב עשה זאת (מפרשים). ועי'
לקמן במגילת רות ע"פ ויאמר צוען לאקרים גו':
ויבן עשו את הבטורה. מאמר זה ה"י רח"ה
לומר אלל סיפור המכירה. והענין ע"פ

לדיק אחד בנסעו בדרך בא אל בית אכסניא.
וירא והנה ספרי הקודש מובלטים בין ספר
ובירים. ויקנא הדיק לכבוד ההורס ויאמר אל
הבצעה"כ הכפרי מכרה לי כיום את הספרים
האלל. נקבס עלי מחירם ואתן. ויען הכפרי ס'
אני איני יודע ספר לכן אהם תחבר כמות סך
מחירם ולא אני. ויחשוב הדיק בלבו אם אני
אומר לו הנקס השואר אז יחשוב הכפרי בלבו
מי יודע אולי הם שוים יותר ויבזה עלי מאד
כסף מחירם עד לא אוכל שאת ובין כך ובין
כך תהבולס עש וירקבו. לכן נתחכם הדיק
במחמה בחוכמתו ויאמר לו אני חתן לך בעד
קצ שטורים עצור העורך. ויאמר הכפרי בלבו
האלל הזה ידעתי כי מחיר ומתן הוא טיב
הספרים ה"ל. ואלו ה"י מחירם יקר לא ה"י
מעריך ערכם בקצ שטורים לחמורים. אלא
והוא אינם נחשבים מאומה. ויבן את הספרים
וימכרם בעד מקח קטן. כן יעקב בראונו איך
הבטורה מגזים מאד צעיון עשו הסכים בלבו
לקנותה ממנו. אמנם אם יתן לעשו מחירם דבר
יקר כסף וכזה כסף אז יאמר עשו בלבו בזוהי
הבטורה יקרה הוא מאד אלל יעקב. ארצה
עליו עוד מזהר ומתן. לזה נתחכם יעקב להשגיל
כסוס מקח הבטורה ליתן לו רק כהם ונזיד
עדשים. כדי לגנוב בזה את לבב עשו כי
הבטורה אינה דבר יקר כ"כ ולא אמר הליטעני
גא וגו'. ח"ש ויעקב נתן לעשו רק לחם ומיד
עדשים. ועי' ויבן עשו את הבטורה (אשכ"ז)
ח"ב. ובס' גרס כרמל כחב [וכן מלאמי בס'
מסה"ס] כי יעקב קנה הבטורה מעשו בדמים

אחר סודגלס ליספ בזכנה ולאכל מרישות. כן
הנה מתכונת הבטורה ס' אז שבה ס' גודר
עלמו מלדבק לעיני קומאם ומלקחת פסולי
המחן וכאלס. לכן עשו בידוע כי הוא עובר
פל גוסי פצירות ח"כ מה לו לבטורה לעשות
גדרים וסיונים לעלמו. ח"ש הנה אנכי הולך למות
לעשות פצירות שחייבים עליהם מיתה ולמה זה
לי בטורה הנודרת גם בדבר הסותר להרחיק
מן הכיבוד (כ"ל):

ויאמר יעקב הבצעה לי כיום וגו'. וז"ל
למה הכריחו לשבועת ולסווא ש"ס
לבמלס. האם כל הסמחרים אינם נעשים אלא
בשבועת דחוקה? והענין כי יעקב ראה כי עשו
ביום מאד את הכבוד ואמר הנה אנכי הולך
למות ולמה זה לי בטורה עתה. עתה הוא
אינם שום כלום כי עתה אין במח"ק ואין
קרבנות. רק אחר מותו אחר כמה מאות שנה
כאשר יס' במח"ק ומזבח אז יעסקו הבטורים
בשבועת הקרבנות. איך הוא דלגל"ל ועתה
אינם שום כלום ולכן מכרה לו בדבר מועט.
לכן כאשר שמע יעקב שעשו קורא להבטורה
דלגל"ל ובדלגל"ל אינו מושיל מכירה כ"א
בשבועת (כמ"ס רמ"א ש"ע ח"מ ס' ר"ט סעיף
ד') והשבועת עושה דלגל"ל כאלו בא וס'
סיוס לכן הכריחו לשבועת. ח"ש השבעה לי
שאתה מוכר לי הבטורה כיום כאלו ה"י הדבר
סיוס בעולם. ומיד וישבע לו ויסכר את
בבורתו ליעקב בשבועת זו עמר המכירה
(כ"א וכ"ב):

וא"ת איך האמין יעקב לעשו בשבועת וסא ב"ג
אינם מלוים על השבועת כמסקנת הרב
משנה למלך ס' מלכים פ"ז. וז"ל דבהמת כל
פצירות שעשה עשו ס' בכמה. ולכן טעם בו
יתקן כמ"ס כי ליד צפוי שה"י לד ומרמה אותו
בשאלות הסיודת. ולכן קנה יעקב את הבטורה
ממנו. אם עשו יקיים שבועתו הרי המכירה
קיים. ואם יעבור על שבועתו. ח"כ הרי הוא
ר"ג שצובר על השבועת והוא כעווד ע"ג כדחי'
בג"י ובזוהי הוא פסול לעבודת (בלהות אליהו):
ויקרב נתן לעשו לחם ומזיד עדשים ויאכל
וישם ויקס וילך ויבן עשו את הבטורה
וקשה למאי נריך הכתוב לספר שאכל ובהה וקס
והלך. האם יסב בס לעולם? והענין לדמיון
כפרי אחד מלא טענת וסא מלובך בלחש.
וילך אל המוצג ויאמר לו קנה אותה ממני בעד
ללוותי י"ש ויתן לו וישם וימכר ו ברה בשמחה
רבה בזה כי הוא הקנה את המוצג. כמו כן
סא על הסתלקת מכירת הבטורה יש לדון לכ"ז
יען כי בזה מן השדה והוא עיק ומסוכן מאד
מן הרעב. הכן אח"כ אחרי אכלו ושמו ולא
ס' עוד רעב וכבר ילא מהסכנה. אז ה"י לו
לסמך על המכירה ולנעוק אונס היותי כי